

III. Ποινική Δικονομία

Μαρτυρία συγκατηγορουμένου

ΑΠ 767/2019 Ε΄ Τμ.

Πρόεδρος: Μ. Χυτήρογλου, Αντιπρόεδρος
Μέλη: Δ. Μπιτζούνη (Εισηγήτρια), Β. Ηλιοπούλου,
Β. Μπαζάκη-Δρακούλη, Μ. Βασδέκη
Εισαγγελέας: Ε. Σπυροπούλου, Αντεισαγγελέας
Δικηγόρος: Ε. Βελισσαρίου

Διατάξεις: άρθρα 171 [παρ. 1 στοιχ. δ΄], 177, 178, 211Α, 510 [παρ. 1 στοιχ. Α΄, Δ΄] ΚΠΔ, 20 Ν 4139/2013

Αξιοποίηση μαρτυρίας/απολογίας συγκατηγορουμένου, Έλλειψη αιτιολογίας, Τρόπος αξιολόγησης αποδεικτικών μέσων, Διακίνηση ναρκωτικών ουσιών

Αναιρείται λόγω έλλειψης αιτιολογίας η προσβαλλόμενη απόφαση, διά της οποίας ο αναιρεσείων καταδικάσθηκε για την πράξη της διακίνησης ναρκωτικών ουσιών. Ειδικότερα, ενώ γίνεται δεκτό ότι όλες οι ποσότητες των ναρκωτικών ουσιών ανευρέθησαν στη μισθωμένη από τον πρώτο κατηγορούμενο-συγκατηγορούμενο του αναιρεσείοντος και την ανήλικη σύντροφό του οικία και ότι ο εν λόγω πρώτος κατηγορούμενος ισχυρίστηκε ότι μέρος των ποσοτήτων που ανευρέθησαν στην ως άνω οικία τοποθετήθηκαν εν αγνοία του από τον αναιρεσείοντα, στη συνέχεια η απόφαση στο σημείο αυτό περιέχει ενδοιαστική και ελλιπή αιτιολογία. Περαιτέρω, στον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος ότι δεν υπάρχει κανένα αποδεικτικό στοιχείο σε βάρος του, παρά μόνο η προσπάθεια απόσχισης ευθυνών από μέρος του πρώτου κατηγορουμένου, το Δικαστήριο θεμελίωσε την περί ενοχής κρίση του σε υποθέσεις και πιθανότητες. Τέλος, το Εφετείο για να απορρίψει τον ως άνω ισχυρισμό, ο οποίος ναι μεν δεν συνιστά αυτοτελή ισχυρισμό, πλην όμως, ενόψει και της ελλείψεως σαφούς παραδοχής της απόφασης περί της κατοχής ναρκωτικών ουσιών από μέρος του, καθίσταται κεφαλαιώδους σημασίας και ως εκ τούτου θα έπρεπε να απαντηθεί, καίτοι δέχτηκε ότι έλαβε υπόψη του πέραν της καταθέσεως του συγκατηγορουμένου του και τα στην αρχή του σκεπτικού κατ' είδος αποδεικτικά μέσα, μεταξύ των οποίων και όλα τα έγγραφα που αναγνώσθηκαν, εντούτοις από την οικεία περικοπή του σκεπτικού δεν συνάγεται με βεβαιότητα ότι το Δικαστήριο εξήγαγε τα συμπεράσματά του και από άλλα στοιχεία, εκτός της ως άνω κατάθεσης.

Στον ισχύοντα από 20.3.2013 Ν 4139/2013 «Νόμος περί εξαρτησιογόνων ουσιών και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α΄ 74/20.3.2013) και το άρθρο 20 αυτού (διακίνηση ναρκωτικών) ορίζεται, ότι: «1. Όποιος, εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 21, 22 και 23, διακινεί παράνομα ναρκωτικά, τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον οκτώ

(8) ετών και με χρηματική ποινή μέχρι τριακόσιες χιλιάδες (300.000) ευρώ. 2. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 29, ως έγκλημα διακίνησης ναρκωτικών νοείται κάθε πράξη με την οποία συντελείται η κυκλοφορία ναρκωτικών ουσιών ή πρόδρομων ουσιών που αναφέρονται στους πίνακες της παρ. 2 του άρθρου 1 και ιδίως η εισαγωγή, η εξαγωγή, η διαμετακόμιση, η πώληση, η αγορά, η προσφορά, η διανομή, η διάθεση, η αποστολή, η παράδοση, η αποθήκευση, η παρακατάθεση, η παρασκευή, η κατοχή, η μεταφορά, η νόθευση, η πώληση νοθευμένων ειδών μονοπωλίου ναρκωτικών ουσιών ... 3. Αν περισσότερες πράξεις διακίνησης αφορούν την ίδια ποσότητα ναρκωτικών συντρέχει μόνο ένα έγκλημα διακίνησης. Κατά την επιμέτρηση της ποινής λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των επί μέρους πράξεων διακίνησης, το είδος, η συνολική ποσότητα και η καθαρότητα του ναρκωτικού, καθώς και η βαρύτητα των σχετικών επιπτώσεων στην υγεία. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής του άρθρου 20 παρ. 2, το ανωτέρω έγκλημα πραγματώνεται όσον αφορά στην κατοχή των ναρκωτικών ουσιών με τη φυσική εξουσία τους από το δράστη, ώστε να μπορεί σε κάθε στιγμή να διαπιστώνει την ύπαρξή τους και κατά τη δική του βούληση να τις διαθέτει σε τρίτους. Ειδικότερα για την αιτιολόγηση της τέλεσης της παραπάνω πράξεως της κατοχής ναρκωτικών ουσιών δεν απαιτείται ακριβής προσδιορισμός: α) της ποσότητας τούτων (βάρους), που είναι αδιάφορη για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος αυτού, αφού ο νόμος δεν συνδέει ούτε την τέλεσή του, ούτε το ύψος της επιβλητέας ποινής με την ποσότητα (βάρους) των ναρκωτικών ουσιών, β) του χρόνου τελέσεως των επί μέρους πράξεων, αν δεν τίθεται θέμα παραγραφής τούτων, αφού ο μη επακριβής προσδιορισμός του χρόνου δεν δημιουργεί ασάφεια και συνεπώς έλλειψη αιτιολογίας. Για την υποκειμενική θεμελίωση του εγκλήματος απαιτείται δόλος που περιλαμβάνει τη γνώση της ιδιότητας των ουσιών ως ναρκωτικών και τη θέληση ή αποδοχή του δράστη να τελέσει την πράξη, με την οποία πραγματώνεται η αντικειμενική υπόσταση. Ειδικότερη αιτιολογία για το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου, δεν απαιτείται διότι ο δόλος ενυπάρχει στη θέληση του δράστη να πραγματώσει τα πραγματικά περιστατικά που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και επομένως εξυπακούεται ότι υπάρχει αυτός στην πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, διαλαμβάνεται δε περί αυτού (δόλου) αιτιολογία στην κύρια αιτιολογία για την ενοχή.

Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντ. και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ του ΚΠΔ λόγο αναίρεσης όταν αναφέρονται σε αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών [στοιχείων] του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις επαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της απόφασης τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι κατ' αρχήν αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτερώς διότι ενυπάρχει

στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και εξυπακούεται ότι υπάρχει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο, όπως η γνώση ορισμένου περιστατικού ή ο σκοπός επέλευσης ορισμένου αποτελέσματος. Ως προς τα αποδεικτικά μέσα που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο για την καταδικαστική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους, χωρίς να απαιτείται και αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά και χωρίς να απαιτείται να αναφέρεται από ποιο συγκεκριμένα αποδεικτικό μέσο προέκυψε η κάθε παραδοχή. Ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και η σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους (εγγράφων, μαρτυρικών καταθέσεων κ.λπ.), ούτε απαιτείται να ορίζεται ποιο επηρέασε περισσότερο για τον σχηματισμό της δικαστικής κρίσης. Όταν δε εξαιρούνται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα δεν σημαίνει ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα άλλα, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολόγησης γιατί δεν εξαιρούνται τα άλλα. Απαιτείται μόνο να προκύπτει με βεβαιότητα ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε για τον σχηματισμό της δικαστικής πεποίθησής του, όλα τα αποδεικτικά στοιχεία και όχι μερικά κατ' επιλογή, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 ΚΠΔ. Δεν αποτελούν όμως λόγο αναιρέσεως αιτιάσεις που ανάγονται σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, όπως είναι η αξιολόγηση από το δικαστήριο της ουσίας της αποδεικτικής σημασίας και βαρύτητας συγκεκριμένων εγγράφων και μαρτυρικών καταθέσεων, η παράλειψη αξιολογικής συσχέτισης και σύγκρισης των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, η αμφισβήτηση ή η απόκρουση του αποδεικτικού πορίσματος στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο από τη λειτουργική συσχέτιση και συναξιολόγηση του περιεχομένου όλων των αποδεικτικών μέσων κ.λπ., αφού σ' αυτές τις περιπτώσεις, με επίφαση την έλλειψη αιτιολογίας πλήττεται αναιρετικά η ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου για την ουσία της υπόθεσης.

Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 211Α ΚΠΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 2 παρ. 8 Ν 2408/1996, «μόνη η μαρτυρική κατάθεση ή απολογία προσώπου συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν είναι αρκετή για την καταδίκη του κατηγορουμένου». Από τη διάταξη αυτή, η παραβίαση της οποίας επιφέρει απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο (άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' ΚΠΔ), κατά το άρθρο 171 παρ. 1 στοιχ. δ' του ίδιου Κώδικα, προκύπτει ότι αποκλείεται η στήριξη της καταδίκης κατηγορουμένου σε μόνη τη μαρτυρική κατάθεση ή απολογία συγκατηγορουμένου αλλά δεν αποκλείεται η συνεκτίμηση της μαρτυρικής κατάθεσης ή της απολογίας συγκατηγορουμένου μαζί με τις άλλες αποδείξεις. Ειδικότερα, το ανωτέρω άρθρο 211Α του ΚΠΔ, δεν εισάγει ευθεία αποδεικτική απαγόρευση, αλλά στην πραγματικότητα είναι κανόνας αξιολογήσεως των αποδεικτικών στοιχείων, ο οποίος λειτουργεί διευκρινιστικά και συμπληρωματικά στη βασική αρχή του άρθρου 177 του ΚΠΔ, την οποία δεν καταλύει, ούτε άλλωστε απαγορεύει την αξιοποίηση της απολογίας ή της μαρτυρικής καταθέσεως του συγκατηγορουμένου, η οποία δεν παύει να αποτελεί αποδεικτικό μέσο, απλώς παρέχεται οδηγία στο δικαστήριο να μην αρκείται στη μαρτυρία ή απολογία του συγκατηγορουμένου για την αναζήτηση της αληθείας, αλλά να επεκτείνει την αναζήτησή του και σε άλλα στοιχεία και να προσπαθεί να τεκμηριώσει όσο το δυνατό καλύτερα τη δικαστική του πεποίθηση. Δεν παραβιάζεται όμως η ανωτέρω διάταξη, όταν το δικαστήριο για τον σχηματισμό της κρίσεώς του για την ενοχή του κατηγορουμένου δεν στηρίζεται αποκλειστικά στη μαρτυρική κατάθεση ή την απολογία του συγκατηγορουμένου, αλλά συνδυαστικά τόσο σ' αυτή όσο και στις καταθέσεις άλλων μαρτύρων, καθώς και στα αναγνωσθέντα έγγραφα. Ως συγκατηγορούμενος δε, για την εφαρμογή της ανωτέρω διατάξεως, θεωρείται ο, κατά τις διατάξεις των άρθρων 45 έως 49 ΠΚ, συναυτουργός, ηθικός αυτουργός και συνεργός, αλλά και κάθε άλλος, του οποίου η αξιόποινη πράξη που ακολούθησε, αν και αυτοτελής και διακεκριμένη, συνεχεται αμέσως με την προηγηθείσα αξιόποινη πράξη που τελέσθηκε από άλλο πρόσωπο, επί της οποίας στηρίζεται αποκλειστικώς η μεταγενέστερη αξιόποινη συμπεριφορά του εν συνεχεία αυτουργού. Η, κατά παραβίαση της άνω διατάξεως του άρθρου 211Α του ΚΠΔ, κρίση του δικαστηρίου που στηρίζεται σε μη επιτρεπόμενο κατά νόμο αποδεικτικό μέσο οδηγεί επίσης σε ελλιπή αιτιολογία της αποφάσεως και την ίδρυση λόγου αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας (άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ), καθ' όσον με τον άνω λόγο αναιρέσεως ελέγχεται αναιρετικώς το παραδεκτό των αποδεικτικών μέσων από τα οποία προέκυψαν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος. Εάν όμως η περί ενοχής κρίση του δικαστηρίου στηρίζεται, εκτός από τέτοια μαρτυρική κατάθεση ή απολογία, και σε άλλες αποδείξεις, η συνεκτίμηση απλώς μαρτυρικής καταθέσεως ή απολογίας συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν δημιουργεί έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως. Δεν νοείται δε αυτοτελής του κατηγορουμένου ισχυρισμός, ότι δεν πρέπει να λάβει το δικαστήριο υπόψη του, μόνη την απολογία συγκατηγορουμένου και δημιουργία λόγου αναιρέσεως, εκ του άρθρου 510 παρ. 1 περ. Δ' του ΚΠΔ, από την αναιτιολόγητη απόρριψή του. Ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι αυτοτελής και το δικαστήριο δεν έχει υποχρέωση να απαντήσει σε έναν τέτοιο ισχυρισμό.

Με τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια ότι αυτή είναι αναιτιολόγητη αφενός ως προς την εφαρμογή του άρθρου 211Α του ΚΠΔ, απορρίψασα τον προβλεπόμενο ως αυτοτελή σχετικό ισχυρισμό και αφετέρου καθόσον το σκεπτικό αυτής είναι πιστή αντιγραφή του διατακτικού.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλόμενης υπ' αριθ. 211/2018 αποφάσεώς του, το Τριμελές Εφετείο (Κακουρηγμάτων) Θεσσαλονίκης, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των μνημονευομένων, κατά το είδος τους, αποδεικτικών μέσων, ήτοι της ενόρκου καταθέσεως του μάρτυρος υπερασπίσεως, όλων των εγγράφων των οποίων έγινε ανάγνωση, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και τα πρακτικά και η απόφαση της πρωτοβάθμιας δίκης, καθώς και της απολογίας των κατηγορουμένων (νυν αναιρεσιόντος και συγκατηγορουμένου του), δέχθηκε, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του, ότι αποδείχθηκαν κατά λέξη τα εξής:

«Στις 30.1.2014 και περί ώρα 12.00 διενεργήθηκε στη μισθωμένη οικία στην οδό ... στον ..., όπου διέμεναν ο πρώτος κατηγορούμενος και η ανήλικη σύντροφός του Φ.Σ., νομότυπη έρευνα, όπου βρέθηκαν και κατασχέθηκαν ένα πλαστικό δοχείο (τάπερ), που απέκρυπταν στο πίσω μπαλκόνι της ως άνω οικίας, εντός του οποίου είχαν αποθηκεύσει ένα (1) δέμα ηρωίνης, βάρους ενενήντα επτά (97) γρ., ένα κουταλάκι με εμφανή υπολείμματα ηρωίνης και μία (1) ηλεκτρονική ζυγαριά ακρίβειας. Ακολούθως, σε έρευνα εσωτερικά

του τζακιού, εντός της ως άνω οικίας και δη στο χώρο συλλογής της στάχτης βρέθηκαν τρία (3) δέματα, που περιείχαν ηρωίνη, βάρους διακοσίων δέκα (210) γρ., διακοσίων σαράντα ενός (241) γρ. και τριακοσίων οκτώ (308) γρ., αντίστοιχα, και συνολικά ηρωίνη βάρους (759) γρ., τα οποία και κατασχέθηκαν, όπως επίσης κατασχέθηκε και το ποσό των 615 ευρώ, το οποίο βρέθηκε μετά από σωματική έρευνα στην ως άνω ανήλικη Φ.Σ. Ο πρώτος κατηγορούμενος ισχυρίζεται ότι γνώριζε μόνο για την ποσότητα ηρωίνης, που υπήρχε εντός του πλαστικού δοχείου (τάπερ), το οποίο του είχε παραδώσει ο δεύτερος κατηγορούμενος, ενώ για τις λοιπές ποσότητες δεν γνωρίζει, αλλά ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος, ο οποίος είχε τα κλειδιά της οικίας του τις τοποθέτησε σ' αυτή εν αγνοία του, ενώ απουσίαζε από την οικία του. Ο δεύτερος κατηγορούμενος αρνείται την αποδιδόμενη σ' αυτόν πράξη και ισχυρίζεται ότι ο ως άνω συγκατηγορούμενός του προσπαθεί να μετατοπίσει σ' αυτόν την ευθύνη για τις ποσότητες της ηρωίνης, που βρέθηκαν στην οικία του και ότι δεν υπάρχει κανένα αποδεικτικό στοιχείο εναντίον του, παρά μόνο ο ως άνω ισχυρισμός του πρώτου κατηγορουμένου. Το Δικαστήριο εκτιμώντας όλα τα αναφερόμενα αποδεικτικά μέσα κρίνει ότι δεν είναι λογικό να αγνοεί ο πρώτος κατηγορούμενος τι συμβαίνει στο ίδιο του το σπίτι και δη στο χώρο συλλογής της στάχτης του τζακιού του, ενώ υπήρχε μάλιστα πιθανότητα να χρησιμοποιηθεί απ' αυτόν (Ιανουάριος του έτους 2014) και επί πλέον να παρέδωσε τα κλειδιά του σπιτιού του στον δεύτερο κατηγορούμενο, χωρίς να εξηγήσει το λόγο, που προέβη σ' αυτήν την ενέργεια, όταν μάλιστα ήταν γνωστό σ' αυτόν και τη σύντροφό του ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος είχε ήδη καταδικαστεί σε πολυετή κάθειρξη για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Ως προς τον δεύτερο δε κατηγορούμενο και τον ισχυρισμό του ότι τον ενέπλεξε ο συγκατηγορούμενός του, το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη ότι άτομα ROM, όπως αυτός, που ασχολούνται με τη διακίνηση ναρκωτικών ουσιών παίρνουν πολλά μέτρα προφύλαξης και έχουν στην κατοχή τους μόνο τις προς άμεση διάθεση ποσότητες ναρκωτικών ουσιών, ενώ τις λοιπές τις αποκρύπτουν σε πολλές διαφορετικές κρύπτες (καβάντζες), εκτός των οικιών τους ή τις παραδίδουν προς φύλαξη σε άλλα άτομα, όπως έπραξε και αυτός εν προκειμένω, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι ίδιος πρόσφατα είχε απολυθεί από τις φυλακές, όπου εξέτισε πολυετή κάθειρξη, δύναμι της υπ' αριθ. 2707-2708/6.12.2012 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης για διακίνηση ναρκωτικών ουσιών και υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να θεωρηθεί και πάλι ύποπτος διακίνησης ναρκωτικών ουσιών και να ερευνηθεί η οικία του. Επομένως πρέπει να απορριφθεί ο αυτοτελής ισχυρισμός του άρθρου 211Α που πρότενη ο δεύτερος κατηγορούμενος, αφού το Δικαστήριο πείσθηκε για την ενοχή του δευτέρου κατηγορουμένου όχι μόνον από την κατάθεση του συγκατηγορουμένου του, αλλά σε συνεκτίμηση με όλα τα αποδεικτικά μέσα. Στη συνέχεια οι δύο κατηγορούμενοι πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι όπως και πρωτοδικώς ...».

Στη συνέχεια, το παραπάνω δικαστήριο της ουσίας, κατά το σκέλος που εδώ ενδιαφέρει, κήρυξε τον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσιόνοτα ένοχο για την αξιόποινη πράξη της διακίνησης, υπό την ειδικότερη μορφή της κατοχής και της παράδοσης, ναρκωτικών ουσιών και του επέβαλε ποινή καθειρξεως δέκα (10) ετών και χρηματική ποινή πενήντα χιλιάδων (50.000) ευρώ, με το ακόλουθο διατακτικό: «Κηρύσσει τον κατηγορούμενο ένοχο του ότι: Στους κατωτέρω αναφερόμενους τόπους και χρόνους, διακίνησε, υπό την ειδικότερη μορφή της κατοχής και της παράδοσης, παράνομα ναρκωτικά, κατά την έννοια του νόμου (άρθρο 1 παρ. 1 και 2 του Ν 4139/2013), ήτοι ουσίες με διαφορετική χημική δομή και διαφορετική δράση στο κεντρικό νευρικό σύστημα και με κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τη μεταβολή της θυμικής κατάστασης του χρήστη και την πρόκληση εξάρτησης διαφορετικής φύσης, ψυχικής ή και σωματικής και ποικίλου βαθμού και οι οποίες περιλαμβάνονται στον Πίνακα Α' περ. 5 της παρ. 2 του άρθρου 1 του Ν 3459/2006). Ειδικότερα: Α) Στο ... στις 23.1.2014, έχοντας τη φυσική εξουσίαση, ώστε να μπορεί ανά πάσα στιγμή να διαπιστώνει την ύπαρξη και κατά τη βούλησή του να διαθέτει πραγματικά, κατείχε ηρωίνη βάρους ενενήντα επτά (97) γρ. Την εν λόγω ναρκωτική ουσία, ενόψει της ποσότητας αυτής κατείχε όχι για δική του αποκλειστική χρήση, αλλά για την εντεύθεν παράνομη εμπορία και καθ' οιονδήποτε τρόπο διακίνηση

ναρκωτικών. Β) Στο ... επί της οδού ... στις 23.1.2014 παρέδωσε στον συγκατηγορούμενο του Χ.Κ., ένα πλαστικό δοχείο που περιείχε την υπό στοιχείο 1B ναρκωτική ουσία ηρωίνη, βάρους ενενήντα επτά (97) γρ., για την εντεύθεν παράνομη εμπορία και καθ' οιονδήποτε τρόπο διακίνηση ναρκωτικών, ενόψει της συνολικής ποσότητας αυτής και του γεγονότος ότι εντός του πλαστικού δοχείου ανευρέθηκε και μία ηλεκτρονική ζυγαριά ακριβείας. Περαιτέρω δε τις ως άνω πράξεις της κατοχής και παράδοσης ναρκωτικών ουσιών τέλεσε και καθ' υποτροπή, δεδομένου ότι δύναμι της με αριθμό 2707-2708/6.12.2012 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, έχει καταδικασθεί αμετάκλητα εντός της προηγούμενης δεκαετίας για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών και συγκεκριμένα σε ποινή κάθειρξης οκτώ (8) ετών και χρηματική ποινή 10.000 ευρώ για την πράξη της κατοχής ναρκωτικών ουσιών. Σημειώνεται ότι οι υπό στοιχείο Α' και Β' πράξεις, που τελέσθηκαν με τους παραπάνω περιγραφόμενους τρόπους από τον κατηγορούμενο, αφορούν τις ίδιες ποσότητες ναρκωτικών ουσιών».

Με τις παραδοχές αυτές η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται της ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας που αξιώνουν οι διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντ. και 139 του ΚΠΔ, όσον αφορά στο δεύτερο κατηγορούμενο νυν αναιρεσιόνοτα, σε σχέση με την πράξη της διακίνησης ναρκωτικών ουσιών υπό την ειδικότερη μορφή της κατοχής και παράδοσης. Ειδικότερα, ενώ γίνεται δεκτό ότι όλες οι ποσότητες των ναρκωτικών ουσιών ανευρέθησαν στη μισθωμένη από τον πρώτο κατηγορούμενο-συγκατηγορούμενο του αναιρεσιόνοτος και την ανήλικη σύντροφό του επί της οδού ..., στον ..., οικία και ότι ο εν λόγω πρώτος κατηγορούμενος ισχυρίστηκε ότι μέρος των ποσοτήτων που ανευρέθησαν στην ως άνω οικία τοποθετήθηκαν εν αγνοία του από τον αναιρεσιόνοτα, στη συνέχεια η απόφαση στο σημείο αυτό περιέχει ενδοιαστική και ελλιπή αιτιολογία, καθόσον, με μόνη την αναφορά ότι αφού συνεκτίμησε αοριστως όλα τα αποδεικτικά μέσα, κρίνει «... ότι δεν είναι λογικό να αγνοεί ο πρώτος κατηγορούμενος τι συμβαίνει στο ίδιο του το σπίτι ... και επί πλέον (δεν είναι λογικό) να παρέδωσε τα κλειδιά του σπιτιού του στον δεύτερο κατηγορούμενο (νυν αναιρεσιόνοτα), χωρίς να εξηγήσει το λόγο, που προέβη σ' αυτήν την ενέργεια, όταν μάλιστα ήταν γνωστό σ' αυτόν και τη σύντροφό του ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος είχε ήδη καταδικαστεί σε πολυετή κάθειρξη για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών». Περαιτέρω, στον ισχυρισμό του αναιρεσιόνοτα ότι δεν υπάρχει κανένα αποδεικτικό στοιχείο σε βάρος του, παρά μόνο η προσπάθεια απόσχισης ευθυνών από μέρος του πρώτου κατηγορουμένου, το δικαστήριο θεμελίωσε την περί ενοχής κρίση του όσον αφορά σ' αυτόν (δευτερο κατηγορούμενο-νυν αναιρεσιόνοτα), στο γεγονός ότι «... τα άτομα ROM, όπως αυτός (αναιρεσιόνοτα), που ασχολούνται με τη διακίνηση ναρκωτικών ουσιών παίρνουν πολλά μέτρα προφύλαξης και έχουν στην κατοχή τους μόνο τις προς άμεση διάθεση ποσότητες ναρκωτικών ουσιών, ενώ τις λοιπές τις αποκρύπτουν σε πολλές διαφορετικές κρύπτες (καβάντζες), εκτός των οικιών τους ή τις παραδίδουν προς φύλαξη σε άλλα άτομα, όπως έπραξε και αυτός εν προκειμένω, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι ίδιος πρόσφατα είχε απολυθεί από τις φυλακές, όπου εξέτισε πολυετή κάθειρξη, δύναμι της υπ' αριθ. 2707-2708/6.12.2012 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης για διακίνηση ναρκωτικών ουσιών και υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να θεωρηθεί και πάλι ύποπτος διακίνησης ναρκωτικών ουσιών και να ερευνηθεί η οικία του», ήτοι εξάρτησε το συμπέρασμά του από υποθέσεις και πιθανότητες. Τέλος, το Εφετείο για να απορρίψει τον ως άνω ισχυρισμό, ο οποίος να μην δεν συνιστά αυτοτελή ισχυρισμό, πλην όμως, ενόψει και της ελ-

λείψεως σαφούς παραδοχής της απόφασης, σύμφωνα με τα ανωτέρω, περί της κατοχής ναρκωτικών ουσιών από μέρους του, καθίσταται κεφαλαιώδους σημασίας και ως εκ τούτου θα έπρεπε να απαντηθεί, καίτοι δέχτηκε ότι έλαβε υπόψη του πέραν της καταθέσεως του συγκατηγορουμένου του και τα στην αρχή του σκεπτικού κατ' είδος αποδεικτικά μέσα, μεταξύ των οποίων και όλα τα έγγραφα που αναγνώσθηκαν, εντούτοις από την ως άνω περικοπή αυτή του σκεπτικού δεν συνάγεται με βεβαιότητα ότι το Δικαστήριο εξήγαγε τα συμπεράσματά του και από άλλα στοιχεία, εκτός της ως άνω κατάθεσης.

Επομένως, πρέπει, κατά παραδοχή του ως άνω βάσιμου μοναδικού λόγου αναιρέσεως, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ, να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί ή υποθέσει για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που δίκασαν προηγουμένως (άρθρο 519 του ΚΠΔ).

[...]